

ще використовуються людські ресурси, замість ресурсів штучного інтелекту, більшість громадян можуть залишитись без роботи.

Наразі, для нашої держави, четверта промислова революція – певний виклик як і Міністерству Освіти та Науки, щодо забезпечення майбутніх спеціалістів технологіями та інноваціями в ході навчального процесу, так і переосмислення професій, які дійсно потрібні в майбутньому, а які вже давно потрібно прибрати з «полиці» вибору вступників. Велика увага наразі повинна приділятися молодому поколінню, яке, при правильних настановах та кроків держави, зможе нас підняти до такого ж економічного розвитку, як і в розвиваючих країнах. На мою думку, Індустрія 4.0 повинна починатись саме з освіти, а не тільки з запровадження технологій на застарілі виробництва.

Проаналізувавши дану інформацію, ми дійшли до висновку, що Індустрія 4.0 просто стирає межу між людиною та роботами штучного інтелекту. Для різних країн вплив такої економічної трансформації принесе свої наслідки та певні можливості, варто не забувати, що бажання перетнути межі між людиною та роботами – добре, але в цьому треба бути уважним та не довести до повного винищення людської робочої сили та людського мислення. Чіткий баланс між інтелектуальними ресурсами та новітніми технологіями позитивно впливатиме на показники рівня життя населення та розвиток соціальної сфери.

Список використаних джерел

1. Клаус Шваб. Четвертая промышленная революция. Эксмо, 2016. 288 с. URL: <http://loveread.ec/contents.php?id=66348>
2. Рябошлик В. Четверта промислова революція: небачені можливості і передбачувані виклики. Економіст. 2017. С. 1-28. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/econ_2017_6_3
3. Хель І. Індустрія 4.0: Що таке четверта промислова революція? URL: <https://hinews.ru/business-analitics/industriya-4-0-chtotakoechetvertayapromyshlennayarevolyciya.html>

Науковий керівник: Максименко І. П., викладач

Сибірянська Ю. В., доцент кафедри фінансів
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»
nwo@ua.fm

ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ КРАЇН ЄС

Глобалізація світової економіки виводить інноваційні процеси на планетарний рівень. Використання інноваційних технологій, поєднання цифрового і матеріального аспектів виробництва, інвестування в освіту набувають великого значення для підвищення конкурентоспроможності як на рівні підприємств, так і держави загалом. Поштовхом до інноваційного розвитку ЄС було відставання Західної Європи від технологічних лідерів – Сінгапуру, США та Японії. Індекс європейського інноваційного табло (Innovation Union Scoreboard) поєднує у собі показники інноваційності країн – членів Європейського Союзу [1]. До базових критеріїв оцінки рівня інноваційного розвитку держав ЄС належать: людські ресурси (вища освіта, кількість кандидатів та докторів наук); наукова активність (число міжнародних публікацій та їх цитування); інноваційно привабливе середовище (інноваційне підприємництво); бюджетні асигнування на науку (державна підтримка НДДКР); приватна фінансова підтримка наукових розробок (витрати бізнесу на НДДКР); інноватори (малі та середні комерційні підприємства); перехресні зв'язки (співробітництво приватного сектору і державних агенцій); інтелектуальні активи (патентні заявки, товарні знаки, додатки); зайнятість в інноваційному секторі (наукомістка робота); продаж високотехнологічної продукції (експорт наукомістких послуг) [2]. Держави–члени ЄС згруповані у чотири групи (див.рис.1):

перша група: інноваційні лідери (Швеція, Фінляндія, Данія, Нідерланди);
 друга група: сильні інноватори (Португалія, Франція);
 третя група: помірні інноватори (Латвія, Литва);
 четверта група: повільні інноватори (Румунія, Болгарія).

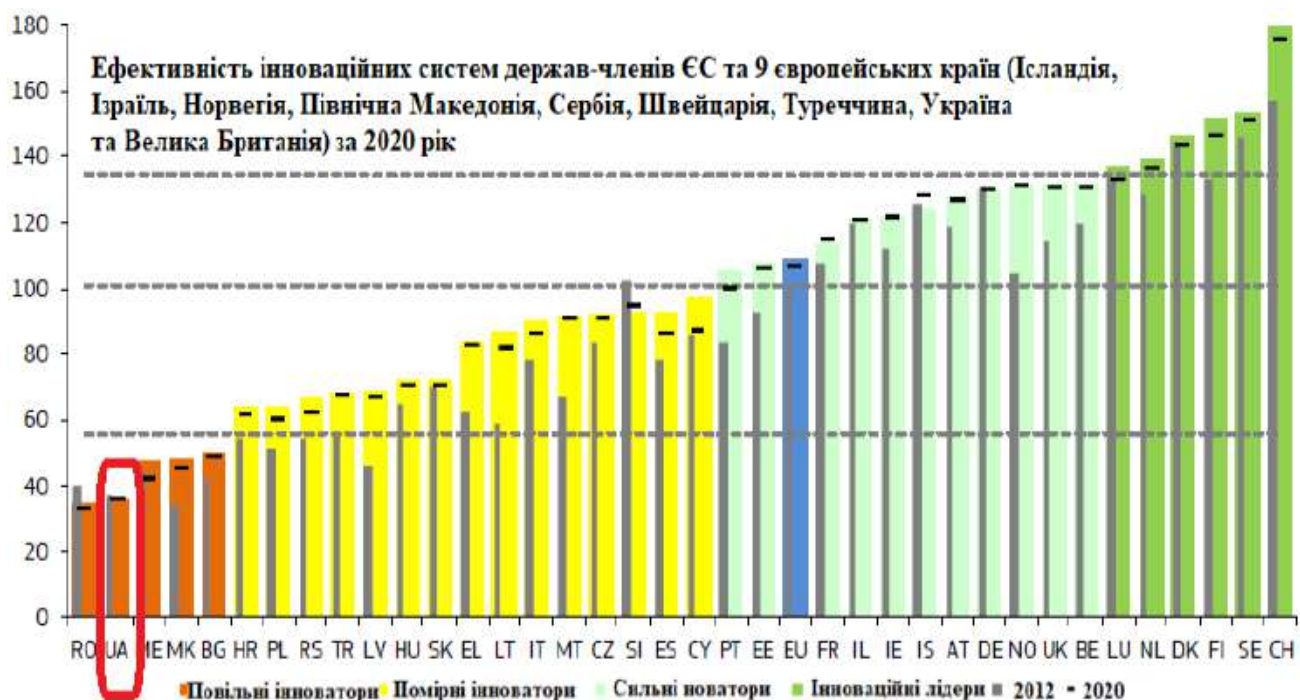

Рисунок 1 – Інноваційність держав – членів ЄС

Джерело: [2]

Innovation Union Scoreboard надає дані про інноваційність дев'яти сусідніх з ЄС країн: Ісландії, Ізраїлю, Норвегії, Північної Македонії, Сербії, Швейцарії, Туреччини, України та Великої Британії (після Brexit). У 2020 році інноваційні показники країн ЄС зросли на 8,9%. Покращилася ситуація у Литві, Мальті, Латвії, Португалії та Греції [3].

З 2014 року у ЄС діє інноваційна стратегія Research and Innovation Strategies for Smart Specialization, яка передбачає розробку кожною державою Європейського Союзу національної стратегії досліджень у сфері інновацій для отримання фінансової підтримки від Європейського структурного та інвестиційного фонду.

Список використаних джерел

- 1 European innovation scoreboard 2020. URL: <https://ec.europa.eu/docsroom/documents/42981>.
- 2 Кириленко В. І., Чалюк Ю. О. Інноваційність економік світу/ Науковий журнал «Підприємництво та інновації». Вип. 15. Видавничий дім: «Гельветика», 2020. С.7–14. URL: http://projects.dunehd.com/bitstream/handle/2010/35128/K_Ch_15_2020.pdf?sequence=1&isAllowed=y
- 3 Чалюк Ю.О. Детермінанти цифровізації економіки та суспільства. Науковий економічний журнал «Інтелект XXI». Вип. 5. С. 138–143. Видавничий дім: «Гельветика», 2020. С. 138–143. URL: <http://www.intellect21.nuft.org.ua/index.php/4-2020>